

✍ DORIEN VRIELING

📷 PRIVÉ

BUITENLAND

Het was te druk in Nederland, vond developer Roland Oldengarm (38) een jaar of tien geleden. De hectiek op de werkvloer, het dichtbevolkte land; hij zag zichzelf beter aarden in een land als Spanje. De talencursus had hij al gevolgd voordat hij Dagmar Bakker (38) leerde kennen. Ze werden verliefd, maar er was één probleem: Dagmar had geen oren naar Spanje. ‘In het buitenland wonen vond ik tot daaraan toe, maar dan wilde ik wel naar een Engelstalig land.’

Hoewel ze allebei gestudeerd hadden aan de RUG – hij Systems and Software Engineering, zij Engelse Taal en Cultuur en American Studies – en daarna allebei in de IT waren gaan werken, kruisten hun wegen pas op de christelijke datingsite Funky Fish. De twee trouwden en gingen op huwelijksreis naar Australië en Nieuw-Zeeland. Oldengarm: ‘Toen we weer vertrokken vanuit Nieuw-Zeeland zeiden we tegen elkaar: het is hier prachtig, maar veel te ver weg.’ Toch ging Oldengarm naar vacatures kijken en zo ontdekte hij dat er in Nieuw-Zeeland veel vraag was naar IT’ers. Hij vond een baan als software-architect. Dus vertrokken ze, met hun babydochter. ‘Voor twee jaar. Dat kon ik net behappen,’ zegt Bakker. ‘We namen maar zes dozen mee.’

Maar toen de twee jaar voorbij waren, zagen ze geen reden om terug te gaan. Ze woonden prettig, hadden nieuwe vrienden gemaakt via werk en kerk en *playgroups* waar Bakker met hun inmiddels twee dochters naartoe ging. Dus vroegen ze een permanente verblijfsvergunning aan, wat nog een heel gedoe was. Oldengarm: ‘Dat je getrouwd bent en kinderen hebt is niet genoeg. Je moet met vakantiefoto’s aantonen dat je echt samenleeft.’ Inmiddels woont het gezin zeven jaar in de Hutt Valley, een gebied in de regio Wellington. Oldengarm is intussen enkele banen verder en werkt als zzp’er, Bakker doet af en toe een vertaalklus. Nu ook de jongste naar school gaat wil ze dat intensiever gaan doen.

Nieuw-Zeeland is hun thuis geworden. Oldengarm: ‘In Nederland leefde ik van vakantie naar vakantie. Hier ligt het tempo

ROLAND OLDENGARM EN
DAGMAR BAKKER

‘We zijn a team of 5 million’

een stuk lager en kan een deadline eventueel verzet worden. Een weekend voelt hier als een kleine vakantie.’ Nieuw-Zeelanders gaan anders met elkaar om, zeggen ze allebei. Bakker: ‘Als je hier naar de dokter

gaat, zeg je: “ik heb een afspraak met Steve”’. Oldengarm: ‘Tegelijkertijd is er veel respect. Als ik hoor dat in Nederland conducteurs belaagd worden – dat gebeurt hier echt niet. Als het druk is in de trein, staan jongeren op voor volwassenen.’

De manier waarop de regering van premier Jacinda Ardern is omgegaan met de coronacrisis vinden ze typerend voor het Nieuw-Zeelandse respect voor autoriteit. Oldengarm: ‘Toen de regering bekendmaakte dat er een lockdown zou komen, zette iedereen de schouders eronder. Het voelde ook niet alsof het opgelegd werd, want de boodschap was: we zijn *a team of 5 million*.’

Familiebezoek uit Nederland zit er door de coronapandemie voorlopig waarschijnlijk niet in, dat is verdrietig. En er zijn meer dingen die ze weleens missen van Nederland: weekendjes weggaan met vrienden, het ruimere winkelaanbod (Bakker: ‘Hier komt nu pas een Ikea’), een piekfijn wegennetwerk. Maar het weegt allemaal niet op tegen wat ze aan de andere kant van de wereld gevonden hebben. Oldengarm: ‘Neem alleen al de ongerepte natuur. Voor je het weet ben je in een gebied waar in de verste verte geen huis te zien is.’

